

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/115/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118010041
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2118010041.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a JUDr. Janky Klčovej, v trestnej veci obžalovanej G. V., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 6T/1/2018-236 zo dňa 14.06.2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14.03.2019 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovanej G. V., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava, č.k. 6T/1/2018-236 zo dňa 14.06.2018 bola obžalovaná G. V., nar. XX.XX.XXXX uznaná vinnou z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe,

že

v období od marca 2008 až februára 2017 v okrese Trnava a ani na iných miestach na území Slovenskej republiky, ako matka detí G. V., nar. XX.XX.XXXX, t.č. študentka Žilinskej univerzity v Žiline a X. V., nar. XX.XX.XXXX, t.č. študent SOŠ Sv. Jozefa Robotníka v Žiline, neplnila riadne svoju vyživovaciu povinnosť, ktorá jej vyplývala zo Zákona o rodine a rozsah ktorej jej bol stanovený rozsudkom Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou, č.k. 3NcP/100/03-65 zo dňa 19.05.2004, právoplatným dňa 07.07.2004, vo výške 400 Sk (13,28 eur) na každé dieťa, teda spolu 26,56 eur mesačne, a to vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Partizánske, pracovisko Bánovce nad Bebravou z dôvodu, že Okresný súd v Považskej Bystrici rozsudkom pod č.k. P 176/00-20 zo dňa 19.03.2001, právoplatným dňa 30.03.2001 nariadil nad deťmi ústavnú výchovu, pričom od 17.07.2001 boli deti rozhodnutím Okresného úradu v Púchove č. Om 40/97 zo dňa 16.07.2001, právoplatným a vykonateľným dňa 10.08.2001 dočasne zverené do pestúnskej starostlivosti Mgr. Q. Q. a Ing. X. Q., obaja bytom P. P. č. XXX, okr. Bánovce nad Bebravou, čo potvrdil Okresný súd v Považskej Bystrici rozsudkom č.k. P/175/00-41 zo dňa 17.10.2001, právoplatným dňa 02.11.2001, následne rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne č.k. 30P/179/2005-19 zo dňa 27.02.2006, právoplatným dňa 09.04.2006 bolo výživné zvýšené zo sumy 400 Sk (13,28 eur) na sumu 645 Sk (21,44 eur) na každé dieťa, ktoré je matka povinná platiť vždy do 15 dňa v mesiaci vopred k rukám Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske, pracovisko Bánovce nad Bebravou, následne rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 33P/244/2006-31 zo dňa 12.12.2006, právoplatným dňom 18.01.2007 bolo výživné zvýšené zo sumy 645 Sk (21,44 eur) na sumu 681 Sk (22,61 eur) mesačne na každé dieťa, následne rozsudkom Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou č.k. 3P/87/2008-36 zo dňa 20.03.2008, právoplatným dňa 06.06.2008 bolo zvýšené výživné zo sumy 681 Sk (22,61 eur) na sumu 800 Sk (26,55 eur) mesačne na každé dieťa a rozsudkom Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou č.k. 3P/90/2013-51 zo dňa 22.01.2014, právoplatným dňa 29.04.2014 bolo výživné zvýšené zo sumy 800 Sk (26,55 eur) na sumu 30% sumy životného minima, pričom obvinená vedela o svojej vyživovacej povinnosti a túto si riadne

a včas neplnila, na výživnom uhradila iba jednu splátku, a to dňa 21.07.2008 vo výške 49,73 eur počas uvedeného obdobia nebola ani raz evidovaná ako uchádzačka o zamestnanie, taktiež nepoberala z tohto úradu žiadne dávky v hmotnej núdzi, pracovala len na dohody o vykonaní práce, a napriek príjmu, ktorý dosahovala výživné úmyselne nehradila, čím jej za uvedené obdobie, s výnimkou od marca 2013 do decembra 2013, kedy obvinená bola vo výkone trestu odňatia slobody a vyživovaciu povinnosť si nahlásila, vznikol jej dlh na výživnom voči Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske v sume 4.601,30 eur, voči X. V. vo výške 162,78 eur a voči G. V. vo výške 352,69 eur,

teda najmenej tri mesiace v období dvoch rokov sa úmyselne vyhýbala plneniu svojej povinnosti vyživovať iného a čin spáchala závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

čím spáchala prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Za tento skutok okresný súd obžalovanej podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l) a § 37 písm. m) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovanú zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 236-237 spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaná na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení podľa § 257 Trestného poriadku urobila vyhlásenie podľa § 257 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinná zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Na otázky súdu v zmysle § 333 písm. c), d), f) g), h) Trestného poriadku obžalovaná odpovedala kladne, prokurátor a poškodený navrhli vyhlásenie obžalovanej prijať, na čo okresný súd postupom podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovanej o vine a vyhlásil, že vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, ktorými boli odpis z registra trestov obžalovanej, výpis z priestupkového registra a hodnotenie obžalovanej z ÚVTOS. Z týchto dôkazov bolo zistené, že obžalovaná bola doposiaľ 17 krát súdne trestaná pre páchanie majetkovej trestnej činnosti a zároveň 1 krát priestupkovo riešená za priestupok proti majetku. Z hodnotenia ÚVTOS obžalovanej vyplýva, že nastúpila nepodmienečný trest odňatia slobody dňa 02.02.2017, jej správanie a pracovná morálka je na požadovanej úrovni. Obžalovaná je matkou štyroch detí, ktoré sú v pestúnskej starostlivosti a v kontakte s nimi počas výkonu trestu nie je. Starostlivosť obžalovanej o svoje deti bola hodnotená ako nedostatočná.

Pri úvahách o treste okresný súd prihliadol na to, že obžalovaná mala vedomosť o svojej vyživovacej povinnosti, napriek tomu si túto povinnosť úmyselne neplnila, s výnimkou uhradenia jednej splátky vo výške 47,73- eur zo dňa 21.07.2008. Z hľadiska zavinenia teda konala jednoznačne úmyselne. Okresný súd u obžalovanej vzhliadol jedno poľahčujúcu okolnosť, a to podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (obžalovaná sa ku spáchaniu skutku priznala a skutok oľutovala) a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného poriadku (obžalovaná už bola za trestný čin odsúdená). Zároveň s prihliadnutím na zistenia z odpisu registra trestov ako aj výpisu z priestupkového registra okresný súd poukázal na to, že u obžalovanej nejde o jednorazový exces. Vyhodnotením týchto skutočností okresný súd dospel k záveru, že pre nápravu obžalovanej, z pohľadu individuálnej ako aj generálnej prevencie a na dosiahnutie účelu trestu je potrebné pôsobiť na ňu nepodmienečným trestom odňatia slobody vo výmere 2 roky. Pre výkon trestu odňatia slobody okresný súd zaradil obžalovanú do ústavu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v období posledných desiatich rokov bola vo výkone trestu pre úmyselný trestný čin.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala v zákonnej lehote odvolanie obžalovaná prostredníctvom obhajcu, ktoré písomne odôvodnila na č.I. 240 spisu.

Obžalovaná namieta, že trestný čin vzhľadom na jeho charakter ako pokračovacieho trestného činu je dokonaný márnym uplynutím lehoty danej pre jej splnenie. Tento trestný čin bol dokončený a za okamih jeho spáchania je potrebné považovať posledný deň mesiaca február 2017. Obžalovaná bola odsúdená rozsudkom Okresného súdu Topoľčany dňa 06.09.2017 (právoplatný dňa 22.09.2017) za skutok zo dňa 13.10.2016. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že vo veci bol vydaný aj trestný rozkaz, nakoľko

však v spise chýba, nie je možné zistiť kedy bol vydaný a následne doručený obžalovanej. Preto je potrebné tento spis k veci pripojiť, oboznámiť sa s jeho obsahom, nakoľko do úvahy prichádza uloženie súhrnného trestu.

Vzhľadom na vyššie uvedené námietky navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 14.03.2019 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovanej a jej obhajcu, na ktorom oboznámil zúčastnených s napadnutým rozsudkom okresného súdu, odvolaním obžalovanej, Trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín sp. zn. OT/144/2016 a podstatným obsahom spisu. Obhajca obžalovanej zotrval na písomných dôvodoch odvolania ako aj odvolacieho návrhu, obžalovaná sa pridŕžovala prednesu obhajcu a zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave navrhla odvolanie obžalovanej podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

V zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o treste obžalovanej jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri ukladaní trestu. Záverečný názor okresného súdu na prejednávajúcu vec, keď obžalovanej uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia je dostatočne presvedčivý, opodstatnený z hľadiska vecnej správnosti a zároveň zákonný a spravodlivý. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Úvodom odvolací súd uvádza, že výrok o vine obžalovanej nie je predmetom odvolacieho prieskumu, nakoľko jeho správnosť obžalovaná v odvolaní nijako nespochybnila ani nenamietala a proti tomuto výroku ani nebolo možné podať odvolanie z toho dôvodu, že súd prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie o vine obžalovanej zo spáchania skutku, ktorý jej bol v obžalobe kladený za vinu. Nakoľko inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovanej podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd ani nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné.

Hlavné pojednávanie na súde prvého stupňa bolo vykonané v zmysle príslušných zákonných ustanovení Trestného poriadku, kedy po prednesení obžaloby okresným prokurátorom obžalovaná po zákonom poučení urobila vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinná zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne sa obžalovaná kladne vyjadril ku skutočnostiam v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, na čo prokurátor a poškodený navrhli jej vyhlásenie prijať. Okresný súd potom správne podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovanej o vine a vykonal dokazovanie výlučne vo vzťahu k výroku o treste. Uvedené skutočnosti nesporne vyplývajú zo zápisnice z hlavného pojednávania na č.l. 233, pričom odvolací súd konštatuje, že takýto postup okresného súdu bol správny.

Vo vzťahu k odvolacej námietke, ktorou obžalovaná poukázala na predchádzajúce odsúdenie trestným rozkazom a možnosť uloženia súhrnného trestu za spáchané skutky odvolací súd uvádza:

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchateľa za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 42 ods. 2 veta prvá Trestného zákona, spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchateľovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného súbehu, a to len vtedy, ak páchateľ bol za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti odsúdený a ak možno na takéto odsúdenie prihliadať. Súd teda páchateľa odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok (rovnaký účinok má doručenie trestného rozkazu) za iný jeho trestný čin, pričom prejednávany trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom (za ktorý už bol odsúdený). (Uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 6Tdo/9/2016 z 18.05.2016)

O viacčinný súbeh trestných činov ide len vtedy, ak v období medzi prvým z nich a posledným z nich nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku (alebo doručeniu trestného rozkazu) za nejaký trestný čin toho istého páchateľa (bez ohľadu na to, či sa odsudzujúci rozsudok týka niektorého z týchto trestných činov, alebo trestného činu spáchaného ešte skôr mimo okruh týchto skúmaných trestných činov), a to takého rozsudku, ktorý bol ako prvý odsudzujúci rozsudok v trestnom stíhaní pre tento trestný čin vyhlásený, a ktorý potom svojho času aj nadobudol právoplatnosť a možno naň dosiaľ prihliadať. Z tejto definície vyplýva, že okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku (resp. doručenia trestného rozkazu) spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu.

Ak bol trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa, nejde o súbeh, a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona, aj keď bol tento rozsudok v ďalšom konaní zrušený a nový odsudzujúci rozsudok súd prvého stupňa vyhlásil až po spáchaní trestného činu, za ktorý sa ukladá trest (R 52/1971).

Pre poriadok odvolací súd poukazuje na ust. § 353 ods. 8 Trestného poriadku, podľa ktorého trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku a účinky spojené s vyhlásením odsudzujúceho rozsudku pri trestnom rozkaze nastávajú jeho doručením.

Z časovej osi páchania trestnej činnosti obžalovanou s poukazom na Odpis z registra trestov na obžalovanú vyplýva, že naposledy bola obžalovaná odsúdená rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 2T/118/16 zo dňa 06.09.2017, právoplatným dňa 22.09.2017 pre prečin podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 1 rok a 4 mesiace, za súčasného zrušenia trestu uloženého Trestným rozkazom Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 0T/144/16 zo dňa 14.11.2016.

Odvolací súd zistil, že Trestný rozkaz Okresného súdu Trenčín sp. zn. 0T/144/2016 zo dňa 14.11.2016 sa stal právoplatným toho istého dňa, t.j. 14.11.2016, teda obžalovanej bol riadne doručený.

Vzhľadom na vyššie uvedené, skutok v tejto veci (pokračovací prečin zanedbania povinnej výživy) obžalovaná spáchala v čase od marca 2008 až do februára 2017, t.j. dokonanie tohto prečinu nastalo až po právoplatnosti Trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 0T/144/2016 zo dňa 14.11.2016 (kedy doručenie trestného rozkazu s poukazom na vyššie citované ustanovenie § 353 ods. 8 Trestného poriadku malo rovnaké účinky ako vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku). Z toho potom vyplýva, že delictum momentum, ktorý pretrhol súbeh spáchaných skutkov bolo práve nadobudnutie právoplatnosti tohto trestného rozkazu (doručenie tohto trestného rozkazu). Práve preto za skutok spáchaný v tejto veci nebolo možné obžalovanej ukladať súhrnný trest (nešlo o súbeh), ale samostatný, ako to správne urobil okresný súd.

Odvolací súd poukazuje na to, že časovým rozhraním medzi viacčinným súbehom trestných činov a trestnoprávnou recidívou je v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona moment vyhlásenia súdom prvého

stupňa prvého odsudzujúceho rozsudku za niektorý z trestných činov (skutkov) toho istého páchatela; taký účinok má podľa § 353 ods. 8 Trestného poriadku aj doručenie trestného rozkazu obžalovanej, ako už bolo uvedené vyššie. Pri pokračovacom trestnom čine, ak konanie páchatela pri niektorom z čiastkových útokov tohto činu časovo prekročí moment uvedený v predchádzajúcej vete, pokračovací trestný čin je spáchaný ako trestnoprávna recidíva, teda nemôže byť v súbahu, preto námietky obhajoby v odvolaní nie sú dôvodné.

Vzhľadom na to, že v danej veci prichádzalo do úvahy výlučne uloženie samostatného trestu, odvolací súd len odkazuje na správny postup okresného súdu pokiaľ ide o uloženie trestu a jeho výmery, zdôrazňujúc, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o samotný druh trestu a jeho výmeru, ktorý uložil obžalovanej za spáchaný skutok. Súdom prvého stupňa uložený trest bol trestom spravodlivým, zákonným a primeraným spáchaného skutku ako aj všetkými okolnosťami prejednávanej veci.

Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd uzatvára že v rámci odvolacieho konania bola venovaná dostatočná pozornosť odvolacím námietkam obžalovanej ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému rozhodnutiu vo veci než k akému dospel súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovanej podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.